

Hokisztárból lesz
a legjobb profi ligás
védelmező!

MOONLIGHTER

éjszakai testőr

„Szexi és vicces, érzelmekkel gazdagítva!”

– *Ilsa Madden Mills, bestsellerszerző*

fine
selection

SARINA BOWEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

S A R I N A B O W E N

MOONLIGHTER

éjszakai testőr

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

JÚLIUS ELEJE

ERIC

Mindig egy pszichedelikus élményt jelent, ha a családom biztonsági cégénél kell ebédelnem.

A régi, átalakított gyárpépület, amely a Nyugati 18. utcában található, első ránézésre bármelyik cég épülete lehetne. Az előcsarnok – fényes irodai bútorokkal és a dolgozók beléptetőkapujával – szándékosan jellegtelen. Csakhogy nincs semmiféle kiírás. Ez tűnik fel először az embernek. Nincs logó. Nincs cégnev.

A bátyám szereti a titkokat. Olyannyira, hogy valójában még a hivatalos nevét sem tudom ennek a helynek. A kívülállóknak – mint például én – Max csak úgy hivatkozik rá, hogy „A Vállalat”. A családban azzal szoktunk viccelődni, hogy majd a halála után a végrendeletéből megtudom a nevét.

– És mi van, ha én halok meg hamarabb? – szoktam feltenni a kérdést.

– Nem fogsz – válaszolja mindig. – A te munkád biztonságosabb, mint az enyém.

És ez elég sokatmondó, mert én profi jégkorongozó vagyok. A munkanapjaim azzal telnek, hogy szembenézek egy tucat sráccal, akiknek hatalmas bot van a kezükben, és megpróbálnak kilapítani, mint egy bogarat.

Odamegyek az impozáns pult mögött álló recepcióshoz. Normális nőnek tűnik. Az igazat megvallva eléggé dögös. Bár valószínűleg keményen kiképezték, és akár tucatnyi módon is meg tudna ölni. A bátyám szeret csinos

kis nőcskéket alkalmazni, akik katonai háttérrel rendelkeznek, és komoly tapasztalatot szereztek a lőtéren.

– Jó napot! – köszönök neki, amikor int a kezével, hogy menjek közelebb.

Véletlenül tudom, hogy a pult golyóálló. A nő lábánál pedig egy páncélozott szekrény áll, ha esetleg elérhetetlennek akarna tűnni. És ezek csak azok a biztonsági berendezések, amelyekről tudok.

– Eric Bayer vagyok, és ebédelni jöttem a seggfejekhez, akik ezt a helyet vezetik.

A fiatal nő pislogva néz rám, majd megcsillan a szemében a felismerés. Végül is úgy nézek ki, mint a főnöke, csak borostásabb és kevésbé komoly kiadásban. Kacér mosolyra húzódik a szája.

– Örülök, hogy megismerhetem, Eric Bayer.

Visszatartom a lélegzetemet, mert a következő pillanat kulcsfontosságú a munkája szempontjából.

Egy másodpercig hezitál, de aztán a megfelelő eljárást követi.

– Láthatnám az igazolványát?

– Természetesen – csúsztatom át a jogosítványomat a gránitpulton, és örülök, hogy elkérte. Még akkor is, ha felismert a tévéből – a csapatomat múlt hónapban elég nagy figyelem övezte –, kirúgták volna szegényt, ha nem ellenőrzi a személyazonosságomat.

A bátyám könyörtelen munkaadó. És egy pöcs. De nem engedheti meg magának, hogy hibázzon. Az ügyfelei élete múlik rajta.

A recepció beszkeneli a jogosítványomat, majd úgy tesz, mint aki alaposan megvizsgálja. De mindketten tudjuk, hogy a számítógép épp ellenőrzi a jogosítványom számát egy olyan adatbázisban, amelyben a nemkívánatos személyek vannak nyilvántartva. Körülbelül tizenhét kamera figyel egyszerre, és egy ember is ellenőriz valahol, azt mérlegelve, hogy felengedjenek-e az emeletre.

Lágy, csilingelő hang hallatszik, majd egy kicsi zöld fény gyullad fel az asztalán.

Vigyorgok.

– Tudja, hogy ez mit jelent.

– Gratulálok, amiért maga nem egy imposztor. Tessék, a belépőkártyája és a jogosítványa.

Mielőtt visszaadja az igazolványomat, újra elismerő pillantást vet a fényképemre. Mélyen a szemembe néz, és szexin suttozva kíván jó étvágyat, ami elég mocskosan hangzik.

– Meglesz – mondom, majd rákacsintok, hogy lenyűgözzem a vezérőrtéremben ülő embert. Talán elkérem a csaj számát kifelé menet.

De először az ebéd. A liftek felé vonszolom a hátsómat. Amint odaérek, kinyílik az ajtó. Belépek, mire az ajtó bezáródik.

Az érzékelő már leolvasta a belépőkártyámon lévő chipet, így amint bezáródik az ajtó, már indul is a lift a hatodik emeletre. A gombok akkor sem működnének, ha megnyomnám őket. Csak az alkalmazottak választhatják ki az úti céljukat, de ők is csak jóváhagyással.

Olyan, mint a *Halálcsillag* még paranoiásabb verziója. Habár tacót ígértek nekem, és nem gondolom, hogy a sötét lovag mexikói kaját enne.

Anyagilag nem túl megterhelő meghívni engem ebédre, mert a bátyám és az apám több milliárd dollárt kerestek együtt. És mindezt azzal érték el, hogy ők a két legparanoiásabb ember Manhattanben.

Lassan haladok felfelé. Öt olyan emeletet hagyok el, amelyeken soha nem jártam, de feltehetően tömve vannak elfoglalt dolgozókkal. Apám akkor alapította ezt a céget, amikor tizenegy éves voltam. Előtte pár évtizedig a haditengerészet hírszerző tisztjeként dolgozott sikereket halmozva, majd rendőrkapitány lett Long Islanden, ahol felnőttem.

Amíg apám kezében volt A Vállalat, addig egy átlagos biztonsági cég volt. Akkor még neve is volt: Bayer Biztonsági Vállalat. Akinek volt pénze, és biztonságban akarta tudni a családját, az felhívhatta Carl Bayert, hogy diszkkrét védelmet intézzon neki.

De nagyjából tíz évvel ezelőtt a bátyám otthagya a kormányzati állását. Habár soha nem mondhatta el, biztos vagyok abban, hogy a CIA-nél volt elemző, és a kiberbiztonságra volt szakosodva.

Így Max csatlakozott apám cégéhez, és felajánlotta, hogy segít neki létrehozni az e-biztonsági és a fizikai védelmi ágat. Azt hittem, az együttműködésük egy hétig fog tartani. Apának és Maxnek finoman szólva erős személyiségük van. Kevésbé finoman megfogalmazva mondhatjuk azt, hogy apa egy vidám zsarnok, Max pedig egy melankolikus seggfej.

Emellett apa biztonsági munkájának és Max hekkerképességeinek nem sok köze volt egymáshoz.

De hát mit tudhatok én? A cég az indulás után kilőtt, mint egy rakéta, és soha nem nézett vissza. Milliárdjaikat Max zseni agyának és apa New York-i kapcsolatainak köszönhetően szedték össze.

A bátyám nemcsak előre jelezte a kiberbiztonság fontosságát, de ő volt az egyik génusz is ezen a területen. Ahogyan a biztonság az izmok és a fegyverek csatározásából a kibereszközök harcává alakult, ő és apa – meg Max főiskolai szobatársa – elkezdtek megírni egy kódot és megtervezni az eszközt, amely biztonságban tartja az iparmágnásokat és az adataikat. Néhány játék-szerűket más cégek is használnák, és valószínűleg a kormány is.

Ez a legsikeresebb vállalat, amelyről soha nem hallottál.

Én ezzel szemben tizenöt éve profi sportolóként dolgozom. Évi hétmillió dollárt keresek, de a családban én vagyok a naplopó.

A lift ajtaja kinyílik a hatodik emeleten. Kilépve egy hatalmas, üres helyen találok magam. Ez nem egy tipikus topmenedzseri fényűző iroda. Inkább úgy néz ki, mint egy szsilícium-völgybeli start-up cég élénk színű bútorokkal és egy nagy konyhával. Vannak itt fent is irodák, de a szint nagy része egy nyitott tér, amely a közös munkavégzésre és a tesztek elvégzésére szolgál. Akármir kelljen is tesztelnie A Vállalatnak. Fegyvereket talán. Vagy érzékelő eszközöket. Napszemüvegbe épített arcfelismerő szoftvert. Szitakötőnek álcázott apró drónokat. Ceruza végén lévő rádióknak kinéző telefonjel-zavarót.

Mindenki jól szórakozik a hatodik emeleten. Én viszont csak a tacóért jöttem.

A bátyám az irodájában ül. Hevesen beszél a fülhallgatójába, miközben vadul gépel. Az iroda ablaka normálisnak tűnik egészen addig, amíg

rá nem nézel a számítógép képernyőjére. Teljesen feketének látszik, de ez csak egy trükk. Az iroda ablaka blokkolja a monitorról visszaverődő fény-sugarakat azért, hogy az iroda előtt elhaladó emberek ne lássák, mi van a képernyőn.

Amikor először megmutatta, hogyan működik az ablak, elképesztőnek találtam.

– Jézusom, ez komoly? – kérdeztem, miközben a fejemet ki-be mozgat-
tam az ajtón, hogy lássam a különbséget. – Szabadalmaztatod, ugye?

– Biztos, hogy nem! – válaszolt Max elszörnyedve. – Csak a lúzerek sza-
badalmaztatnak. Túl sok információt kell nyilvánosságra hozni hozzá.
A szabadalom a pancsereknek van.

Ha nem hasonlítanánk kicsit egymásra, nem lehetne megmondani, hogy
közös a génállományunk.

Apa irodájának ajtaja nyitva van, de ő maga nincs bent. Így körbenézek,
hogy meglátom-e valahol az ősz haját.

De túl sokan vannak itt fent. Két fiatal nő ül egy leírhatatlan bútorda-
raron: élénk lazacszínű kanapén, amelynek hullámformája van. Beszélge-
tés közben erősen gesztikulálnak, és az előttük lévő asztalra rakott laptopra
mutogatnak.

Két srác valamilyen elektronikus eszközt tesztel a szemben lévő falon.
Egyikük széttárt kezekkel és lábakkal áll, miközben a másik egy kis kézi kü-
tyüvel hadonászik a teste körül. Nem tudom értelmezni a helyzetet. Ekkor
egy csengő hangja hallatszik, és a két srác ujjongva csap egymás tenyerébe,
ami a kockazmus egyértelmű jele.

És az emberek még azt gondolják, hogy az én munkám fura.

Végül megpillantom apámat az emelet túloldalán egy tárgyalóban, amely
egy üvegezett tartályra emlékeztet. Apa asszisztense, Shelby észreveszi, hogy
közeledem, és kinyitja nekem az ajtót.

– Gyere be, Eric! – mondja. – Ma ingerlékeny, úgyhogy légy óvatos.

Apám hetvenhat éve ingerlékeny, és ezt mindketten tudjuk.

– Szia, apa! Mi folyik itt?

– Eric – üdvözl, közben feláll, és szorosan átölel. Apám gyengéd ember. Részben azért nőtt ilyen gyorsan a cége (még azelőtt is, hogy a zseni bátyám csatlakozott volna hozzá), mert elragadó a személyisége. Mindenkit ismer New Yorkban, és nem fél mindannyiukat megölelni.

– Örülök, hogy látlak. Sajnálom a mindent eldöntő meccset.

– Én is.

Próbálok semleges arcot vágni, de el fog tartani egy ideig, amíg túljutok ezen. Elvesztettük az utolsó meccset. Szó szerint egy gólra voltunk a Stanley-kupától. A térdem fáj, a vállam épphogy csak meggyógyult. Megtettem minden tőlem telhetőt, de nem bizonyult elégnek.

– Foglalj helyet! – Apám úgy kínálja fel az egyik széket, mintha legalábbis királyi trón lenne. Amennyi pénz itt befolyik, lehet, hogy annyiba is került.

Leülök a bőrszékre, és hátradőlök.

– Hol van az a tacós hely egyébként? Valahol itt a közelben?

– Figyelj – szólal meg apám. – Szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Hmm?

Végigmérem, mert nem láttam már egy ideje, és ő is öregszik. Negyvenéves volt, amikor Max született, negyvenkettő, amikor én.

De meg kell hagyni, hogy jobban néz ki, mint valaha. Khaki színű nadrágot és legombolt gallérú inget visel. A keményített anyag alatt egy nagyon fitt test feszül. Az egyik szekrénye tele van ugyanilyen, kék színű J. Press ingekkel, amelyeket a házvezetőnő minden héten kivasal, és felakasztja őket a vállfára.

Érzem a Niagara márkájú ruhakeményítő illatát – talán azét, amelyet szórófejes palackban árulnak? Gyerekkorom jól ismert illata.

– Jól nézel ki, apa. Még mindig edzel?

Tíz évvel ezelőtt befizettem egy személyi edzőhöz a születésnapja alkalmából. Huszonöt éves voltam akkor, és hiába kerestem évente hét számjegyű összeget, mégis mindkettőnk túlzásba vitt ajándéknak vélte. Mostanra azonban ő és Max tízszer többet keresnek, mint én.

– Hetente kétszer – válaszolja hangosan. – De figyelj, ez a szívesség ...

– Épp nyaralok – vágok közbe gyorsan. – A szezonunk végig kitartott, így már csak néhány hetem van pihenni. És szeretném jól érezni magam.

– Néhány hét – mondja vontatottan. – Nekünk csak egy hétre van szükségünk. Maximum kettőre.

– Miért? – kérdezem, és kezdek nyugtalan lenni. – Csak ebédre jöttem.

Valójában az időbeosztásom rugalmas. Amikor egyértelművé vált, hogy bejutunk a rájátszásba, egy srác sem akarta kiválasztani a nyaralása időpontját. Nem akartunk előre inni a medve bőrére.

De ez nem segített. Újra itthon vagyunk. Nem tervezünk felvonulást, és nem visszük végig a kupát a Brooklyn sétányon.

Ez viszont nem jelenti azt, hogy nem vagyok elfoglalt. Őrült módjára kell edzenem ezen a nyáron. Már összeállítottam a kardió- és erősítő edzés-tervet. Csúcsformában kell lennem, mire augusztusban kezdődik az edzőtábor.

Apám még mindig beszél hozzám.

– Az ügyfél egy bájos fiatal hölgy – mondja –, akinek az egyetlen bűne, hogy olyan férfival járt, aki nem olyan kedves, mint amilyennek látszott.

– Kellemetlen – válaszolom óvatosan –, de nekem semmi közöm hozzá.

– A nő szakított vele, amire a férfi nem reagált túl jól.

– Akkor egy szemétláda – válaszolom együttérzően –, de biztos vagyok abban, hogy tudtok gondoskodni a biztonságáról.

– Nem, te fogsz – hallom Max hangját az ajtóból. Amikor felnézek, önelégülten vigyorog rám.

– Nem, nem fogok – válaszolom az asztal mellől. – Menjünk enni, jó? Nagyon éhes vagyok.

– Itt maradunk – mondja apám. – Scout hoz be ebédet valami helyről, amit szeret. Azt mondja, mennyieiek ott az ízek.

A galaxis legjobb tacójának kell lennie ahhoz, hogy hagyjam, hogy Max és apám belekényszerítsenek abba, amibe akarnak.

– Csak ebédre jöttem. Ezzel tisztában vagytok, ugye?

– Ó, itt is van az ügyfelünk.

Amikor felnéztek, egy gyönyörű nőt látok fényes magas sarkúban közeledni a tárgyaló felé. Egy pillanatra megakad a tekintetem az alsótesztén, mert hihetetlenül szép a lába. De mivel harmincnégy év alatt megtanultam kifinomultnak lenni, felemelem a tekintetemet, és végigfuttatom a mangószínű dizájnerkosztümén és fényes haján – hogy megcsodáljam a makulátlan arcát is.

A pokolba. Ez egy ismerős arc. Egy gyönyörű arc, de igazán nem szerettem volna ma látni. Alex Engelsnek és nekem van közös múltunk. De nem az egyszerű, szexen alapuló fajta.

Alexszel kapcsolatban valójában semmi nem egyszerű. Ő a legsikeresebb vezérigazgató Amerikában. Az apja volt apám egyik legelső ügyfele. Amikor először találkoztunk, én tizenhárom éves voltam, ő pedig tizenegy. Barátok voltunk. Bár csak egy rövid ideig.

Az első nyár volt azután, hogy anyám örökre elhagyott minket. Apám akkor próbálta beindítani a biztonsági cégét. Nem tudta máshogy megoldani a gyerekfelügyeletet, így elvitt a Martha's Vineyard-szigeten álló Engels-birtokra, amíg ő a világ körül utazott Alex apját védve.

Nagyon mérges voltam akkoriban. Nem én voltam a legjobb társaság. De Alex is magányos volt. Nem volt testvére, és ő is elvesztette az anyját. Így elfogadott engem. Olyan barátság alakult ki közöttünk, amely két általános iskolás között alakulhat ki még azelőtt, hogy a hormonok közbeszólnának.

Azon a nyáron bevitt mindenféle játékba, én meg hagytam neki. Bickliztünk. Úsztunk. Kémkedtünk az Engels-birtok alkalmazottai után, és mindenféleképpen mesterkedtünk, amikor látogatók jöttek. Kijátszottuk az apáinkat, Alex nyári bébiszitterét, a teniszoktatót és bárkit, aki meg akart minket zabolázni.

Valószínűleg pont erre volt szüksége a sebzett kis lelkemnek.

De ezután évekig nem láttam újra. Egészen pontosan huszonegy évig. Három hónappal ezelőtt számoltam ki, amikor teljesen véletlenül összefutottunk egy szmokingos partin a floridai Bal Harborban.

Az a pillanat elég rosszul sült el. Most pedig kínosan érzem magam, miközben Alex közeledik felém. Apám gálánsan kinyitja neki a tárgyaló ajtaját, és int, hogy jöjjön be.

– Alex, drágám! Örülök, hogy újra láthatlak.

– Szia, Alex – üdvözli Max, és kezet fog velem. – Köszönjük, hogy bejöttél a belvárosba.

– Nem, én köszönöm, hogy ilyen rövid határidővel segítetek megoldani a problémámat – mondja bársonyos hangon.

Ez a nő maga a megtestesült kiegyensúlyozottság. Életemben csak egyszer láttam, hogy zavarban volt.

Sajnos ez az egyetlen alkalom éppen akkor volt, amikor utoljára találkoztunk.

– ...És ugye emlékszel a kisebbik fiamra, Ericre? – kérdezi apám.

Látom, hogy Alex teste megfeszül. A tekintetével megkeres a sarokban, ahol állok, miközben próbálom kitalálni, hogyan keveredjek ki ebből a helyzetből.

– Eric – mondja halkán. – *Persze* hogy emlékszem Ericre.

De ekkor két vörös folt jelenik meg az arcán. Ha most egy Disney-mesében lenne, elkezdené nőni az orra a hazugságtól. Mivel áprilisban, amikor találkoztunk, valójában egyáltalán nem emlékezett rám.

Te jó ég, de kellemetlen volt.

2

ALEX

Istenem. Ez mind az én hibám. Megérdemlem Eric Bayer haragos tekintetét. És tartozom neki egy bocsánatkéréssel is.

Jellemző ez a mostani évemre. Olyan sok hibát követtem el, hogy már meg sem tudom számolni őket.

Az egyik ilyen hiba most éppen hátradől a székében, felém fordítja azt a jóképű arcát, és közben az okos, szürke szemében látom, hogy hezitál. Eric Bayer az egyik legvonzóbb férfi, akivel valaha volt szerencsém találkozni. Kár, hogy ez a nyers, férfias szépsége úgy összezavart tavasszal, hogy nem ismertem fel.

– Hogy vagy, Alex? – kérdezi nyugodtan.

– Ööö.

A hebegésem végighullámszik a csillogó tárgyalóasztal fölött. Soha nem szoktam azt mondani, hogy ööö. Az iparág egyik vezetője vagyok. Ugyanolyan magabiztos vagyok egy konferencia pulpitusa mögött, mint a saját nappalimban. És totyogós korom óta tudok illedelmesen bájcsevegést folytatni bárkivel.

De ma? Minden, amit ki tudtam nyögni, az egy ööö.

Carl Bayer elégedetten vigyorog.

– Alexnek szüksége van a segítségünkre, máskülönben nem lenne itt – lép közbe, hogy lenyugtassa a kedélyeket. – Eric viszont nem tudja, mi történt. Teljes diszkréciót ígértem neked. Ezért egyszerre szerettem volna

találkozni veletek, mielőtt bármit is elmondtam volna neki. Mióta nem találkozottatok? Húsz éve?

– Huszonegy – szalad ki a számon gondolkodás nélkül. – Kivéve...

– ...Áprilisban láttuk egymást – szólal meg Eric lazán –, de csak egy pillanatra.

– Igen, csak egy pillanatra – ismétlem meg. – És szégyellem, de nem ismertem fel Ericet.

– Komolyan? – kérdezi Max, a bátyja nevetve.

– Komolyan – sóhajtom, remélve, hogy Eric hisz nekem. És most még jobban zavarban vagyok, mert amikor ezek ketten egymás mellett állnak, akkor a hasonlóság egyértelmű. Pár éve vagyok kapcsolatban Maxszel, amióta megkértem, hogy kezelje a vállalatom biztonsági ügyeit.

Hallottam arról, hogy Eric profi sportoló lett. De nem gondoltam, hogy találkozni fogok vele a Brooklyn Bruisers floridai jótékonyági rendezvényén.

– Semmi baj – mondja Eric halkan.

Hálásan nézek rá. Találnom kell majd egy pillanatot, amikor bocsánatot kérhetek tőle. Nem értem, miért van most itt. Talán csak azért, mert imádja a tacót, és meglátogatja a családját, amíg szabadságon van?

– Elnézést, hogy késtem!

A női hang hallatán mindannyian arra fordulunk. Scout lép be a terembe kezében egy nagy dobozzal, amelynek az oldalán a népszerű tacós kocsi logója látható.

– Szia, Alex! Remélem, éhes vagy. Vettem mindenből, ami csak volt náluk.

Megkordul a gyomrom, amint megérzem a fűszeres hús illatát. Mostanában állandóan éhes vagyok. A kömény és a chili illata együtt több, mint amit el tudok viselni.

– Kiváló munka, mint mindig – gratulál Max.

Pedig Scout nem az asszisztense, hanem a vezető nyomozója.

– Tessék, Max. Tedd magad hasznossá! – ad neki oda néhány tányért. – Alex, csirkét, sertést vagy steaket kérsz?

– Igen.

Scout felnevet.

– Rendben – és kivesz három tacót a dobozból, majd odanyújtja nekem.

– Eric? Sajnálom a mindent eldöntő meccset.

Eric felsóhajt:

– Nekem bármi jó, ami marad.

– Látjátok, srácok? Eric kedves és könnyen kezelhető. Mindenkinek kicsit olyannak kellene lennie, mint Eric.

– Talán *veled* kedves – vigyorog Max. – Engem ignorál.

– Mondjuk, téged én is – mondja Scout.

Amíg a többiek tovább civakodnak és osztogatják az ebédet, én megfogom a táányéromat, és az asztalt megkerülve leülök Eric mellé.

– Szia! – mosolygok rá barátságosan. Mintha ez jóvátenné azt a sértő dolgot, amit áprilisban mondtam neki.

Na persze...

– Neked is szia – morogja, majd kicsomagolja a tacóját, és tudomást sem vesz rólam.

Hát jól van. Gondolom, három vagy négy hónap nem elég ahhoz, hogy túllépjen a dolgon a sértett egója. Én voltam a vendéglátó egy gyönyörű partin egy gyönyörű strandon. De eléggé zaklatott voltam azon az estén. Nem sokkal korábban tudtam meg, hogy várandós vagyok, aminek örömteli hírnek kellett volna lennie. De sajnos – és emiatt még mindig szégyenérzetem van – nem tudtam, hogy ki az apa.

Ez azóta rendeződött. De áprilisban egy totális roncs voltam. Az volt az első alkalom életemben, hogy ennyire hibásan ítélt meg valamit, és rosszul terveztem. És ahelyett, hogy összegömbölyödhettem volna egy ágyon, mosolyognom kellett egy szmokingos játékonysági rendezvényen.

Az este végére kimerült voltam, és ingerült. És ekkor találtam magam szemtől szemben egy sármos jégkorongozóval. Az este folyamán véletlenül váltottunk pár pillantást. Vagyis *úgy gondoltam*, hogy véletlenül. Akárhányszor felnéztem, engem nézett. Borzasztóan tolakodónak éreztem.

Majd odajött hozzám.

– Szia, Alex! Egész este arra vártam, hogy beszélhessek veled – szólított meg egy bugyiszagga mosoly kíséretében. – Azt reméltem, hogy le tudunk majd ülni inni valamit. Vagy elmehetnénk valami csendesebb helyre esetleg?

A közeledése annyira ismerős volt. Annyira *ravasz*, vagy legalábbis azt gondoltam. Utólag visszanézve ez csak egy olyan mondat volt, melyet olyasvalakinek mondasz, akinek emlékeznie kellene arra, hogy gyerekkorában egy teljes hónapot töltött el veled a Martha's Vineyard-sziget strandján.

Én azonban nem értettem. Azt hittem, hogy csak egy jóképű idegen, aki be akar jutni a Dior estélyim alá.

– Nézd, ez nagyon hízelgő – válaszoltam. – És biztos vagyok abban, hogy *nagyon* jó társaság vagy privátban.

Még egy megértő kacsintást is elengedtem, ami miatt ebben a pillanatban legszívesebben meghalnék.

– De ma este *nem* vagyok a piacon. Sőt. Vedd úgy, hogy nem vagyok sehol.

Kinyitotta a száját, hogy mondjon rá valamit, de aztán inkább becsukta. Majd újra kinyitotta, és újra becsukta. Ezután markáns arcára kiült az az arckifejezés, amit olyan jól ismerek.

Feszengés. Egy ilyen pasit nem lehet csak úgy leszerelni.

– Rendben – mondta végül, miközben zavarodottan mosolygott. – Semmi baj. Lenyűgöző a parti. Köszönöm, hogy mindezt megteszed a gyerekekért.

Udvariasan fejet hajtott, lecsapta a poharát egy arra járó pincér tálcájára, és elviharzott. Olyan gyorsan hagyta ott a partit, hogy majdnem kondenzcsíkot húzott maga után.

Csak másnap tudtam meg, hogy hibát vétettem. A reggelinél az asszisztensem, Rolf megkérdezte, hogy Eric Bayernek sikerült-e beszélnie velem.

– Odaküldtem hozzád egyszer, de valaki más már lecsapott rád, mielőtt odaérhetett volna.

– Eric Bayer? – Persze hogy felismertem a nevet. – Ott volt a partin?

Rolf hamiskásan mosolygott rám.

– *Nem láttad?* Dögös jégkorongozó? Védő? Szép szürke szemek? A parti előtt a recepción hagyott egy üzenetet, amiben azt kérdezte, hogy tudnátok-e beszélni. A napirended mappájában van. Azt feltételeztem, hogy ismeritek egymást.

– Egy üzenetet?

Nem találtam meg.

De aztán leesett. És ekkor szégyelltem el magamat. Tizenkét óra késéssel rájöttem, hogy lefitymáltam egy régi barátot, mivel nem ismertem meg.

Teljesen *megszégyenültem*. Egy nemzetközi cég vezetőjeként a munkám felét az teszi ki, hogy emlékezni kell nevekre és arcokra. A techipar összes vezérigazgatóját ki tudom szűrni egy zsúfolt teremben. Tudom a feleségük nevét, és ismerem az asszisztenseik szeszélyeit. Büszke vagyok arra, hogy mindenkire emlékszem, akivel találkozom.

Kivéve Eric Bayert.

Ha bakot lösz, azonnal bocsánatot *kell* kérned. Ha nem teszed, akkor csak rosszabb lesz a helyzet, amikor újra találkozol azzal az emberrel. Én azonban nem tettem. Nem tudtam a címét, és nem tudtam, hogy mit mondjak annak a srácnak, akit általános iskolában ismertem. Mindemellett azt is gondoltam, hogy kicsi az esélye annak, hogy újra összefutunk.

És mégis itt vagyunk.

Még mindig zavarban vagyok. De annyira nem, hogy ne egyem meg egymás után mind a három tacót.

– Kérsz még egyet? – érdeklődik Scout. – Van még.

Amikor körbenézek, látom, hogy a többiek még épp csak elkezdtek enni. Max ránéz a táányéromra, és a szája megrándul.

– Nem, köszönöm – válaszolom kimérten.

– Mexikói üdítőt? – kérdezi Scout.

– Persze, miért ne? – válaszolom. – Talán a kis élősködőm azt is szeretni fogja.

Udvarias kuncogás hallatszik. De az arcom lángol.

– Akkor Alex – tolja félre a tányérját Carl –, beszéljünk az utazásoddal kapcsolatos aggodalmaidról.

De jó. Még egy kellemetlen helyzet, ami megoldásra vár.

– Nos, talán túlságosan óvatos vagyok.

– Nem mondanám – mond nekem ellent Carl. – Egy férfi kezét emelt rád, mert dühös volt. Ez komoly dolog.

Mély levegőt veszek az orromon keresztül, és minden figyelmemet Carlra irányítom. Tudom, hogy nem az én hibám, hogy a volt pasim első osztályú baromnak bizonyult. De akkor is szégyellem magam. Még akkor is, ha mindenki azért van itt ebben a teremben, hogy segítsen nekem.

Kivéve Ericet. Azt kívánom, bárcsak ne hallana semmit az elkövetkezőkből.

– Rendben, köszönöm – mondom halkán.

Carl kedvesen rám mosolyog. Még mindig jóképű férfi. Könnyű észrevenni, hogy a Bayer fivérek honnan örökölték a sármjukat. Lehet, hogy Carlnek megritkult a haja, de a válla széles, és a testtartása tekintélyt parancsoló.

– Ismeretlen helyre mész, egy sok stresszel járó eseményre. Nem hagyjuk, hogy egyedül kelljen szembenézned ezzel a helyzettel.

– Köszönöm – mondom újra, miközben izzik a tekintetem. A kollégáim néha azt mondják rólam, hogy jég van az ereimben. De ez nem igaz a mai napra. Carl kedves szavaitól könnybe lábad a szemem. Amit nem tudtam a várandósságról: érzelmesebb lesz az ember tőle. Nem tudom, hogy valaha is éreztem-e magam ennyire sebezhetőnek, mint most.

Carl kivesz egy kicsi távirányítót a zsebéből, és az üvegfalra mutat vele.

– Ő a mi emberünk?

Amikor megnyom egy gombot, megjelenik egy kép az üveg felületén, látszólag a semmiből.

Lenyűgözne ez a különleges technológia, ha nem egy életnagyságú kép tárulna fel általa Jared Tatumról, az exemről. Őszintén szólva az „ex” még

túlzás is. Nem sok időbe kerül rájönni arra, hogy ha egy férfi hazug és egy görény.

Teherbe esni sem tart sokáig. De ez már az én saram.

Szóval lehet, hogy egy kiállhatatlan lúzer gyerekével vagyok várandós. De harminckét évesen, amikor a lelkitársam a láthatáron sincs, nem volt nehéz eldönteni, hogy egyedül fogom felnevelni a gyereket. Mindig is szerettem volna családot, bár azt feltételeztem, hogy először egy normális férjem lesz.

A velem egykorú férfiak felhozatala viszont egyre kisebb. A jó fej pasik már házasok. Az a néhány megmaradt meg nem randizik. Vagy nálam fiatalabbakkal randizik.

Emellett annyira hozzászoktam a függetlenséghez, hogy már kezdem azt hinni, nekem nem való a házasság. Nem szeretek segítséget kérni másoktól. Vagy tanácsot. Nem lesz az emberből vezérigazgató, ha nem bízik saját magában jobban, mint bárki másban.

Így vagy úgy, de újévkor, kevesebb mint hat hónap múlva kisbabám lesz. Az én feladatom volt eldönteni, hogy egyedülálló anya leszek-e, és én így döntöttem.

– Ki ez a pasi? – kérdezi Eric mellettem.

Ha jól érzem, van egy kis lenézés a hangjában.

Ráveszem magam, hogy újra ránézzek a kijelzőre.

– Az exem – válaszolom röviden. – Márciusban és áprilisban randiztam vele, amíg rá nem jöttem, hogy csak apám kockázatitőke-alapja érdekli.

– Jared Tatum, harminchárom éves – teszi hozzá Carl. – A Fitband International alapítója és vezérigazgatója.

– Nagyon remélem, hogy ő az – mondja Max –, mert különben egy vadidegen e-mail-címét és bankszámláját hekkeltem meg.

– Meghekkelted? Az legális? – kérdezem, majd hirtelen rá is jövök, hogy ez hülye kérdés volt.

Persze hogy illegális. Azért béreltem fel ezt a biztonsági céget, mert ők hajlandók és képesek is olyan dolgokat megtenni, amiket az átlagemberek nem.

– Inkább semmi, visszavonom a kérdést.

Max kattogtatja a tollát.

– Igazából ezt a konkrét hekkeléstípust nem tiltja a törvény. De a mód-szereim titkosak.

– Teljesen megértem.

Max tudja az összes titkomat. Rábíztam az életemet és a cégemet.

Bólint egyet.

– Akkor elmagyarázom, miket csináltam eddig, mert ezek a dolgok nem-csak most hasznosak, hanem általában a saját biztonságod kapcsán is.

– Rendben.

– Először kiderítettük, hogy az exed szereti a húspogácsát, különösen azt, amelyiket itt lehet kapni a közelben.

– Ben húspogácsái – teszem hozzá.

– Így van. Ezért létrehoztam egy alkalmazást, amely ötvenszázalékos kedvezményt ajánl a húspogácsákra. Az exed autójára és a postaládájába szórólapokat raktunk addig, amíg rá nem vettük, hogy letöltse és kipróbálja ezt az alkalmazást.

– Elnézést – szólal meg Scout tacóval a szájában. – *Ki* vette rá arra, hogy kipróbálja?

Max felnevet:

– Jó, rendben. Scout volt a szellemi anyja ennek a műveletnek.

A tekintetük találkozik, és egy pillanatra feszültség alakul ki közöttük.

Hmm. Érdekes.

– Tehát – fordul felém Max újra – az exed többet keres a legtöbb ember-nél, de szeret spórolni a húspogácsán. Végigkattintgatott az általános szer-ződési feltételeken, majd leadott egy rendelést.

– Oh.

Azt hiszem, tudom, mi lesz a történet vége.

– Az ÁSZF feljogosított arra, hogy hozzáférjek a telefonján lévő összes adathoz.

– Jó ég! – mondja Eric. – Te gazember.

Max vigyorog.

– Igen. Huszonnyolc dollárért rendelt húspogácsát. Tehát tizennégy dollárért vettem meg a digitális lábnyomát.

– De hogy lehet *ez* legális? – teszi fel a kérdést Eric.

Max megvonja a vállát.

– Ha mondjuk hűtlen kezelésre vagy bennfentes kereskedelemre használtam volna fel az adatokat, *akkor* megszegtem volna a törvényt. Eddig azonban mindössze annyit tettem, hogy megszegtem az alkalmazás-áruház általános szerződési feltételeit. Írtam egy rosszindulatú szoftvert, de átment a szar minőség-ellenőrző vizsgálatukon. Ez már az ő hibájuk.

– Ez... lenyűgöző – suttogom.

– Nem – rázza Max a fejét –, egyáltalán nem az. Csak ilyen világban élünk, Alex. Egyesek megértik, hogyan működik, mások pedig nem.

Ez egy kijózanító gondolat.

Carl Bayer megköszörüli a torkát, majd újra a témánkra tereli a szót.

– Mennyire biztos az, hogy Mr. Tatum részt fog venni a Nagy-sziget Konferencián?

– Eléggé – válaszolja Max. – Hirtelen döntött úgy, hogy elmegy. És már van egy vissza nem téríthető repülőjegye. Ma reggel pedig vett egy új golf-ütőt az útra.

– Mekkora partiarc – morogja Eric.

Ha nem stresszelnék azon, hogy találkozom az exemmel a konferencián, akkor most nevetnék.

– Még mindig próbál kapcsolatba lépni veled? – kérdezi tőlem Carl.
Bólogatok.

– Két napja küldte az utolsó üzenetet. Azt, amelyiket továbbküldtem neked.

Carl bólogat.

– Azóta semmi. De természetesen megemlítette a konferenciát és azt, hogy újra velem akar lenni.

Beleborzongok, de leküzdöm az érzést.

– Rendben – mondja Carl. – Ezért fogjuk távol tartani tőled Hawaiin. Egyszerű a célunk: minimális kapcsolat Mr. Tatummal. Nem fog közel férni hozzád. Nem lesz hosszas beszélgetés, csak egy gyors köszönés, és három méternél nem mehet hozzád közelebb. Legalábbis addig, amíg vissza nem tér New Yorkba. Akkor majd megkeressük egy újabb tárgyalás kapcsán.

– Tárgyalás? – kérdezi Eric.

– Annak a részleteit csak az érintetteknek kell tudniuk – válaszolja az apja.

Az arcom ismét lángol. Senki nem tudja, hogy terhes vagyok. Jared Tatumnek fogalma sincs róla. Végül el kell majd mondanom neki, és meg kell győznöm, hogy mondjon le a szülői felügyeleti jogáról. Valószínűleg hatalmas pénzösszegről lesz szó azon a tárgyaláson.

Carl Bayer és egy ügyvéd fogja kezelni az egész ügyet. De már most borzalmasan érzem magam.

– Van néhány módja annak, hogyan menedzseljük ezt a konferenciát – mondja Max Bayer. – De az egyik ötlet különösen jó lehet.

– Hogy maradjak otthon? – kérdezem, és elfordítom a tekintetemet a képernyőről.

Már maga a gondolat is kimerít, hogy egy héten keresztül kell majd megpróbálnom elkerülni Jaredet.

– Ha akarsz, maradhatsz – válaszolja Max kedvesen.

– Nem, nem tehetem. Az egész karrieremet ennek a terméknek a bevezetésére tettem fel.

És ez nem túlzás.

– Úgyhogy szeretném hallani a második legjobb megoldást.

Bár az időutazáson kívül semmi nem tudja orvosolni azt a borzalmas hibát, hogy megbíztam Jared Tatumben.

– Ha Tatum azt gondolja, hogy továbbléptél, akkor kisebb eséllyel fog háborgatni – jegyzi meg Carl. – Így az arra a hétre szánt testőröd fogja eljátszani az új párod szerepét.

– A nagy, erős, mogorva, birtokolni vágyó barátodat – mondja Max nyilvánvaló kárörömmel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Te jó ég! – nevetek, bár nem is rossz ötlet. – Szóval ki fogja eljátszani, hogy a...

Nem fejezem be a mondatot, mert szíven üt a gondolat. Most már tudom, miért van itt Eric.

De amikor ránézek, a vizesüvegét bámulja, mintha valami izgalmas lenne ráírva.

Épp akkor, amikor azt gondoltam, hogy ennél rosszabb már nem lehet a helyzetem.